

ת"פ 11121/01/17 - מדינת ישראל נגד ג'האד ג'עברי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11121-01-17 מדינת ישראל נ' ג'עברי

בפני	כבוד השופט ארנון איתן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ג'האד ג'עברי

גזר דין

כתב האישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של קבלת רכב או חלקי רכב גנובים - לפי סעיף 413 י' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעניין העונש, אך הוסכם כי בטרם תישמע פרשת העונש יוגש תסקיר מבחן בעניינו של הנאשם.

2. על פי פ"י המתואר בכתב האישום, ביום 19.2.14, בשעה 14:00, הגיע הנאשם למחסום א-זעים כאשר הוא נוהג ברכב שהוכרז כרכב גנוב ביום 20.10.13.

רישום פלילי

3. הנאשם נדון בשנת 2015 למאסר למשך 3 חודשים שרוצה על דרך עבודות השירות, מע"ת וקנס כספי, בגין ביצוע עבירה של הסעת שב"ח.

תסקיר שירות המבחן:

4. עפ"י תסקיר שירות המבחן הנאשם בן 25, נשוי ואב לשני ילדים פעוטים. בנו הקטן של הנאשם נולד עם מום בליבו. אשת הנאשם הינה עקרת בית והנאשם עובד בסופר. נטען שהנאשם עסוק רבות בטיפול הרפואי בבנו הקטן. לנאשם הרשעה קודמת בעבירת הסעת שב"ח, בגינה נגזר עליו מאסר על דרך עבודות שירות. בתסקיר מובא רקע משפחתי קשה בו צמח הנאשם, ונסיבות בהן נאלץ בהיותו כבן 19 לטפל לבדו בשלושת אחיו הקטנים.

5. במהלך תקופה זו נעברו שתי העבירות בגין הורשע הנאשם, הסעת השב"ח בה נדון כאמור למאסר על דרך עבודות השירות - ובעניינו נסיעה ברכב גנוב.

6. הנאשם ציין בשירות המבחן כי הוא מכיר בחומרת מעשיו, וכי עבר את העבירות בשל מצבו הקשה, כלכלית

ונפשית. עם זאת, הנאשם טען שלא ידע על כך שהרכב גנוב, אך ציין שגם לא התעניין בכך. הנאשם טען שהסעת הרכב הגנוב נעשתה בעד שכר שקיבל, כך גם באשר להסעת השב"ח. לאחר זמן נפצע הנאשם בתאונת דרכים ולטענתו, הוא סובל מפגיעות שנובעות מהתאונה עד היום. צוין, כי הנאשם הצר על מעשיו, נטל חלק בהליך טיפולי אליו נשלח ע"י שירות המבחן במסגרת התיק הקודם ומאז לא עבר עבירות נוספות.

7. שירות המבחן ציין כי במסגרת שיקוליו לקח בחשבון את הטיפול המשמעותי שהנאשם מעניק לבנו החולה, נטילת האחריות והבנת משמעות מעשיו, היעדר עבירות נוספות, עול פרנסת משפחתו החדשה, הנסיבות הקשות שהובילוהו לביצוע העבירה, וכן חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה. נוכח טעמים אלו- הומלץ על ביטול הרשעתו של הנאשם בהתאם להוראות סעיף 192(א) לחוק סדר דין פלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") והטלת צו מבחן למשך שנה, בה יסייעו לו למצות את זכויותיו.

תמצית טיעוני הצדדים:

8. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה כי במעשיו פגע הנאשם בתחושת הביטחון האישית של האזרח ובכלל הציבור, עקב העלאת מחירי הפוליסות. העונש שנקבע בחוק בגין עבירה זו עומד על 7 שנות מאסר ובפסיקה נקבע מתחם הענישה ההולם בין תקופת מאסר קצרה ל-18 חודשי מאסר בפועל. עוד צוין, כי התסקיר לוקה בחסר שכן לא הומלץ בו על הליך טיפולי ביחס לנאשם, הנאשם הכחיש שידע שהרכב גנוב ומתסקיר שירות המבחן אנו למדים שהנאשם ביצע את העבירה לשם בצע כסף, עובדה לה לא ניתנה התייחסות. בנוסף, לנאשם הרשעה קודמת ומסיבה זו לבדה יש לדחות את ההמלצה על ביטול ההרשעה. הוסף, כי במקרה זה הפך שירות המבחן את חריג אי ההרשעה לכלל- על אף העובדה שיש לנהוג בו בצמצום בהתאם להלכת **כתב**. המבחנים שנקבעו בהלכה זו לגבי אי הרשעה אינם מתקיימים במקרה דנן, על כן ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מע"ת וקנס כספי.

9. ההגנה הפנתה לנסיבותיו הקשות של הנאשם כמפורט בתסקיר המבחן, וכן לחלוף הזמן מעת האירוע ועד להגשת כתב האישום וממועד זה ועד הרשעתו של הנאשם. בהתאם לכתב האישום הרכב נגנב עוד בשנת 2013, כאשר הנאשם נהג בו בשנת 2014 ורק בשנת 2017 הוגש כתב האישום.

10. בעת שעבר את העבירה נשוא ההליך היה הנאשם בן 19, אמו נטשה את בית המשפחה ואביו שהה במאסר. הנאשם שימש כאב לכל אחיו. מצד שני התסקיר מלמד על מאפיינים חיוביים ביותר לגבי הנאשם, הנאשם השתקם בכוחות עצמו והוא מקיים חיי משפחה תקינים. לאור האמור יש לקבל את המלצות שירות המבחן ולהורות על אי הרשעה.

11. הנאשם הוסיף וטען שבנו צפוי לעבור ניתוח בליבו כשבוע לאחר הדיון.

סוגית אי ההרשעה:

12. המלצת שירות המבחן הינה לביטול הרשעתו של הנאשם והטלת צו מבחן למשך שנה. עמדה זו ראיתי לדחות מהטעמים הבאים: ראשית, לנאשם קיימת הרשעה משנת 2015 בעבירה של הסעת שב"ח, בגינה נדון למאסר על דרך עבודות השירות ומאסר על תנאי. התסקיר נעדר כל התייחסות או הנמקה בעניין זה לבד מהמלצה כללית, ואף הסנגור, בדיון שהתקיים בפניי, לא עתר לכך. על אף זאת אדרש לסוגיה זו.

13. במסגרת ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל פ"ד**, נב(3) 337 נקבע כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה

לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).

14. במקרים האמורים יחולו הוראות סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 לפיו:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לעניין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן".

15. עוד נקבע בפרשת כתב- כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי אי ההרשעה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

16. הרציונל העומד בבסיס הוראות סעיף 71א לחוק הוא חינוכי בעיקרו: השירות לציבור יקנה לעבריין ערכי עבודה ומוסר, ולפיכך בעל פוטנציאל לשקמו (הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, דין וחשבון, אוגוסט 2015). בחוק לא הוגבל שיקול דעתו של ביהמ"ש בנוגע ליישום הסעיף, והסעיף מאפשר לבית המשפט לפעול על פיו אף ללא הרשעת הנאשם תחילה (השוו בעניין זה להצעת החוק, בה הוצע להגביל את אפשרות זו לעבירות קלות בלבד).

17. במקרה שלפני לא הוכח שהרשעה תפגע בנאשם אף לא ניתנה לכך כל התייחסות בתסקיר. בנוסף, ומעבר לרישום הקודם, סוג העבירה אינה כזו המאפשרת את סיום ההליך בדרך של אי הרשעה.

18. נוכח זאת לא מצאתי לקבל את המלצת שרות המבחן בעניין זה.

מתחם העונש ההולם:

19. במקרה דנן הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה נוגע בהגנה על זכות הקניין.

יחד עם זאת ומבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם, המדובר בשימוש שנעשה ברכב במועד יחיד, כארבעה חודשים לאחר הגניבה. הנאשם טען אומנם בשרות המבחן כי לא ידע שהרכב גנוב, אך היה עליו להסיק מסקנה זו, ובבחינה זו עצם את עיניו, נוכח העובדה כי הוא קיבל תמורה בעד העברת הרכב ממקום אחד לאחר.

20. במסגרת ע"פ 17006-05-14 **ענאן ח'רטביל נ' מדינת ישראל** (16.2.15) הדן במקרה הדומה בנסיבותיו לתיק דנן, נקבע מתחם עונש החל ממספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד שמונה עשרה חודשי מאסר.

במסגרת ת"פ 44521-09-17 **מדינת ישראל נ' אשהב** (2.1.20) הורשע נאשם במקרה בודד של שימוש בכלי רכב גנוב ובזיוף סימני רכב, הטלתי על הנאשם מאסר למשך 3 חודשים על דרך עבודות השירות, מע"ת, התחייבות וקנס כספי.

וראו גם: ת"פ 13131-01-13 **מדינת ישראל נ' אושרובסקי** (27.10.15) בו נגזרו על נאשם בעבירות של קבלת רכב גנוב ונהיגה ללא ביטוח עונש מאסר לתקופה של 6 חודשים שרצו בדרך של עבודות שירות, מע"ת,

פסילה על תנאי וקנס בסך 2,500 ₪.

ת"פ (כ"ס) 22908-01-14 **מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר סבא נ' עזבה** (15.7.14) הורשע נאשם בעבירות של קבלת רכב גנוב, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה וללא רישיון רכב. על הנאשם נגזר מאסר של 12 חודשים, הופעל מע"ת, הוטל מאסר על תנאי נוסף, נפסל רישיונו בפועל והוטל על הנאשם קנס בסך 2,000 ₪.

21. בנסיבות שלפני לא עבר הנאשם עבירות תעבורה נוספות -ועל כן מתחם הענישה ההולם נע החל ממאסר למשך מספר חודשים שיכול וירוצה על דרך עבודות שירות ועד מאסר בפועל למשך כ-10 חודשים.

סטייה מהמתחם בשל שיקולי צדק

22. במקרה דנן קיימות נסיבות חריגות אשר מצדיקות לטעמי סטייה ממתחם הענישה. טעמים אלו אינם קשורים בהליך שיקום אותו עבר הנאשם במסגרת הליך זה, כפי שנדרש הדבר בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, אך הם מהווים נסיבות חריגות המצדיקות חריגה מהמתחם (לקולא) משום שיקולים של צדק:

א. העבירה המיוחסת לנאשם הינה מחודש דצמבר 2014 כשהרכב בו נסע הוכרז כגנוב עוד בחודש אוקטובר 2013. כתב האישום הוגש כנגד הנאשם בחלוף כשלוש שנים, ולא עולה מטיעוני המאשימה, כי טעם ממשי הצדיק עיכוב כה ארוך בהגשתו של כתב האישום. בנוסף, הדיון הראשון בתיק נקבע בחלוף כשנה ממועד הגשת כתב האישום.

ב. במהלך שנת 2015 נדון הנאשם במסגרת תיק אחר, לעונש שרוצה על דרך עבודות השירות. בהתאם לתסקיר המבחן במסגרת אותו תיק שולב הנאשם בהליך טיפולי במסגרתם. הנאשם נטל חלק ברוב המפגשים שנערכו וסיים את הקבוצה הטיפולית. בנסיבות אלו, ודאי על רקע נטילת חלק בהליך טיפולי, ככל והיה מצורף תיק זה לתיק בו נדון הנאשם, ניתן להניח כי העונש שהיה מוטל עליו היה לוקח בחשבון את ההליך הטיפולי גם ביחס לתיק זה, והעונש שהיה מוטל עליו לא היה חורג אל עבר מאסר בפועל - העונש שהתבקש כעת על ידי המאשימה. הנחה זו לוקחת בחשבון גם את העובדה כי שני התיקים הינם מאותה העת, ובהתאם לתוכנו של התסקיר ביצוע העבירה בתיק הנוסף - שלצידה מניע כלכלי - בדומה לנסיבות בתיק דנן - נעשתה על רקע מציאות משפחתית קשה וחריגה. (ראו: עמוד 2 פסיקה 3).

ג. הנאשם נטל אחריות והביע חרטה על מעשיו. הנאשם ביצע את העבירה בהיותו בחור צעיר כבן 20 -להתרשמות שרות המבחן - בנסיבות חריגות בהן נטל אחריות הורית על אחיו הקטנים. (ראו תסקיר: עמוד 3 פסקה 3). מאז השתנתה מציאות חייו לחלוטין, הוא נישא, נולדו לו שני ילדים והוא עסוק כעת בצורך לפרנס את אשתו ושני ילדיו, שלאחד מהם רקע רפואי מורכב.

ד. מאז האירוע לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים. בכך יש כדי להצביע על שינוי חיובי אותו עבר הנאשם בהתנהלותו בסמוך ולאחר ביצוע העבירות - נתון שיש בו לאשש את מסקנת שרות המבחן - בדבר ביצוע עבירות בתקופה משברית בחייו, ושאיפות כיום לניהול אורח חיים נורמטיבי.

23. כאמור עמדת שרות המבחן הינה להטלת צו מבחן בלבד, אך לטעמי אין די בכך כדי ליצור איזון ראוי בין

שיקולי הענישה השונים, זאת בעיקר נוכח חומרת העבירה, הגם שמצאתי כאמור מקום לסטות ממתחם העונש ההולם. בנוסף, צו המבחן המוצע אינו לצורך שילובו של הנאשם בהליך שיקום -אלא כדי לסייע לו במיצוי זכויותיו. בנסיבותיו האישיות כעת- בהן היותו מפרנס יחיד במשפחתו, והצורך להתמסר לטיפול בבנו נוכח מצבו הרפואי המורכב, ראיתי להטיל על הנאשם עונש שיקומי הכולל צו של"צ זאת לצד מבחן -כפי שהומלץ, ורכיבי ענישה נוספים כפי שיפורט להלן:

- א. של"צ בהיקף 180 שעות בהתאם לתוכנית שיגיש שרות המבחן לאישור בית המשפט בתוך 60 יום.
 - ב. מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על עבירת רכוש מסוג פשע.
 - ג. התחייבות בסך 3500 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע, וזאת למשך שנתיים מהיום.
 - ד. צו מבחן למשך שנה.
- זכות ערעור לבית משפט מחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.**
- העתק גזר הדין יועבר לשרות המבחן.**

ניתנה היום, י"ז תמוז תש"פ, 09 יולי 2020, בנוכחות המאשימה הנאשם ובא כוחו.